

[Poul Antonsen.]

efter at have udtalt dette føjet til: men der er jo ikke flertal i folketinget for at føre en fast og stram finanspolitik.

Vi har nu den strammeste pengepolitik, vi nogen sinde har haft, og der er et meget stærkt behov for at lempe på pengepolitikken, og det kan kun ske gennem en fast og stram finanspolitik. Jeg har ikke mulighed for at vurdere, om de finanspolitiske foranstaltninger, der er gennemført i sommer, er tilstrækkelige til at rette op på situationen, det kan ikke overskues endnu, men hvis det er således, vil jeg meget anbefale, at de fastholdes, og at de lempelser, der gennemføres, sker på pengepolitikens område. Men er der behov for en yderligere stramning af finanspolitikken, så synes jeg, at finansministeren igen skulle begynde at tælle stemmer og se sig om, om der ikke kan skaffes flertal for at føre en fast og stram finanspolitik. Jeg tror efter de bemærkninger, vi i dag har hørt fra den konservative ordførers side, at der også i det parti skulle være grundlag for at hente støtte til en sådan politik.

Må jeg kort nævne, at regeringen jo også har vist det, den selv betragter som erhvervsvenligt, gennem særlig støtte til enkelte brancher og erhverv, bolig, landbrug og værfter. Jeg vil meget advare imod, at man inddrager flere brancher under denne venlighed. Vi ved jo, at når man yder den slags speciel støtte til specielle områder, bliver det samtidig endnu vanskeligere for de erhverv, som ikke har umiddelbart behov for støtte, men så sandelig heller ikke har det let i denne tid. Hvis omstillingsprocessen henimod mere konkurrencedygtige virksomheder skal fortsætte og ikke bare, som hr. Per Hækkerup sagde det, fra landbrug til industri — for industriens arbejdskraftstyrke vil sikkert ikke vokse — men inden for industrien, og skal vi undgå en stor arbejdsløshed, både nu og på lidt længere sigt, så kræves der en større alvor end den, som man ser i de bemærkninger, der i disse dage er faldet fra regeringens og socialdemokratiets side. Vi vil gerne have bekræftet den afgæede handelsministers løfte om, at en generel forbedring af afskrivningsreglerne er på vej, og at der samtidig skabes grundlag for en lettelse af

pengepolitikken. Ellers vil udsigterne ikke være lyse.

I 1964 gik socialdemokratiet til valg på slagordet: gør gode tider bedre. Jeg håber ikke for statsministeren, at han nu er i gang med at forberede, at den regering, han i dag leder, skal få det ry, at den gjorde vanskelige tider sværere.

Johan Philipsen: Det er hr. Hilmar Baunsgaard, der kommer med ideen og spørger regeringen og udenrigsministeren, om tidspunktet ikke ville være egnet til, at Danmark tog initiativet — sammen med andre var det vist — til indkaldelse af en europæisk sikkerhedskonference. Set med mine øjne er tidspunktet det dårligst tænkelige. Vi har i hvert fald foran os en situation, hvor den franske statschef holder taler i Polen, og når han så kommer hjem og der kommer politiske vanskeligheder, tager han nogle af sine ord i sig igen, specielt over for Vesttyskland. Og vi har en situation, hvor det delte Tyskland, Øst- og Vesttyskland, i årevis meget forsigtigt på mange forskellige planer har forsøgt at nærme sig til hinanden, og hvor vi jo har konstateret, i mit sind med glæde, at de dog er nået dertil, at de kan skrive breve til hinanden med den rigtige adresse på. Jeg synes, de skal have lov til at foretage disse tilnærmelser i fred uden det meget store ydre apparat, som pression fra andre ville sætte i scene. Jeg er bange for, vi gør fortræd derved i stedet for gavn. Dermed være ikke sagt, at ideen ikke kan være god på et andet tidspunkt.

Jeg har et ønske til finansministeren. Til brug for den videre debat, der skal føres i denne sal i vinter om afskrivningsreglerne, er det af det materiale, der er tilgængeligt for mig i øjeblikket, kun muligt at konstatere, at de danske varelagre er af en størrelsesorden på i hvert fald over 10 milliarder kr., men det er mig ikke muligt at konstatere, hvor stort et beløb af disse 10 milliarder kr. der er nedskrevet med 30 pct. eller mindre over for skattevæsenet, og derfor har jeg heller ingen sikker fornemmelse af, hvilken beløbsstørrelse man skal diskutere, når vi skal diskutere forholdet mellem virksomhedernes likviditet og det offentliges indtægtsmuligheder ad denne vej.